stala na ňom viditeľnou (porov. 2 Tim 3,10). Mnohých povzbudzoval k pridržiavaniu sa viery (porov. 2 Tim 2,22). Teraz pred smrťou sa on sám skromne hrdí, že sa tejto viery nevzdal a neodhodil ju. Vyznáva, že vytrval pri Kristovi po celý život. A svojím príkladom pevnosti vo viere povzbudzuje aj mňa. Vyriknutie apoštolových slov na konci môjho života určite bude veľkým Božím darom a mojim životným triumfom. Kiež by vo mne stále viac rástla túžba spolu s Pavlom a Ondrejom končiť svoj pozemský život slovami: „Vieru som zachoval."

Už mám pripravený veniec spravodlivosti, ktorý mi v onen deň dá Pán, spravodlivý sudca; a nielen mne, ale ja všetkým, čo milujú jeho príchod.

Apoštol Pavol nakoniec prenáša svoj pohľad z prítomnosti a minulosti do budúcnosti. Ako vytrvalý atlét a bojovník, s pevnou nádejou očakáva odmenu víťazného venca, ktorý očakáva od Pána. Očakáva tento veniec, aj keď si je vedomý, že v preteku nebol prvý. Žije a umiera v presvedčení, že Pán od neho neočakával víťazstvo, ale vytrvalosť. A na tento víťazný veniec si apoštol nerobí exkluzívny nárok. Tesne pred smrťou myslí aj na iných iných, ktorých uisťuje, že víťazný veniec je odložený aj pre nich. Pán by nebol spravodlivým sudcom, ktorý nenadŕža nikomu, ak by nepamätal pri odmeňovaní na všetkých, ktorí dobehli do cieľa. Veniec spravodlivosti Pán s radosťou udelí všetkým, ktorí ho milujú, vytrvalo prichádzajú k nemu a privádzajú k nemu aj všetkých, ktorí sa stratili. Víťaznú cenu získa každý, kto zabojoval a dobehol. Každý, kto sa po stopách Ondreja a Pavla odvážil zveriť svoj život Kristovi a vieru v neho udržal až do konca. Na všetkých vytrvalých čaká jediný Víťaz nad životom a smrťou a v jeho spoločenstve aj Pavol a Ondrej s víťazným vencom nebeskej slávy.

Lectio Divina - duchovné čítanie na každý mesiac je vydávané pre potreby farností Košickej arcidiecézy z príležitosti slávenia Roku sv. Ondreja.
Vydanie pripravil :
Rímskokatolícky Arcibiskupský úrad, Hlavná 28, 041 83 Košice
tel.: +42155 6828148 mail: abukosice@kbs.sk

Rímskokatolícky Arcibiskupský úrad Košice

Lectio Divina

2010 2011
Rok svätého Ondreja

November 2011

Svedectvo až po smrť s Pavlom a Ondrejom

Tieto slová svätého apoštola Pavla Timotejovi patria azda medzi jeho najkrajšie a najdojímavejšie, ktoré vyjadrujú vernosť Kristovi a jeho službe. Sú súčasťou Pavlovej rozlúčkovej reči pred smrťou. Nový zákon sa iba zriedkavo zmieňuje o smrti apoštolov a smrť apoštola Ondreja nespadá do obsahu inšpirovaných kníh. Nič však nebráni tomu, aby sme Pavlove slová z jeho testamentu vložili aj do úst nášho patróna Ondreja a nakoniec aj do svojich úst, aby sme sa nimi nechali inšpirovať. Nasledujúce slová tak predstavujú úvahu nad vernosťou až po smrť, vernosťou Pavlovou, vernosťou Ondrejovou a mojou vernosťou.

Lebo ja mám vyliať svoju krv na obetu, nastáva čas môjho odchodu.

Vedomie blízkosti smrti privádza človeka k úvahe nad životom, k reflexii nad zmyslom života, nad jeho naplnením, či premárnením. Tak je to aj v prípade velikána konverzie, Pavla z Tarzu. Voči skutočnosti smrti nezostáva zaslepený a ako Kristov apoštol si je vedomý, že jeho odchod z tohto sveta je odchodom ku Kristovi, po spoločenstve ktorého tak veľmi túži (porov. Fil 1,23). Ako smrteľník berie Pavol svoju smrť vážne a tak píše o tom, čo bolo a čo bude. Ak sa obzerá dozadu na svoj život, ktorý prežil, tak to robí iba v perspektíve života, ktorý

ho čaká, ktorý je pred ním. Pavol vie, že prichádza jeho smrť a určite to vedel aj Ondrej. A mal by som to vedieť aj ja. Možno nie hneď, možno nie zajtra, ale môj odchod z tohto sveta neodvratne prichádza. S ním teda prichádza aj potreba zamýšľať sa nad životom.

Pavol svoju reflexiu začína od konca života a poukazuje na nastávajúcu smrť ako na obetu. Jeho krv bude vyliata tak, ako boli vylievané obety krvi a vína (porov. Oz 9,4; Lv 23,13; Ex 29,40). V jeho slovách cítiť silnú nádej, že obeta jeho smrti bude Pánom prijatá. Lenže jeho smrť by nebola Pánovi príjemnou obetou, ak by takou nebol jeho život. Jeho smrť ako obeta iba zavŕši jeho život obetovaný v službe Pánovi a jeho cirkvám, život Kristovho služobníka, správcu Božích tajomstiev a brata pre mnohých. Jeho život bol životom v námahách, život v nesmierne mnohých ranách, v nebezpečenstve smrti, v námahe a lopote, o hlade a smäde, život v starostiach o všetky cirkvi (porov. 2 Kor 11:23-28). Taký bol život Pavlov a taký bol aj život Ondrejov. Predo mnou, ako pred Kristovým nasledovníkom, stojí podobná výzva: vyliať svoju krv ako obetu Pánovi. Aby sa to však mohlo uskutočniť, ešte predtým je potrebné vyliať ako obetu svoj život.

Dobrý boj som bojoval, beh som dokončil, vieru som zachoval.

Lebo ja mám vyliať svoju krv na obetu, nastáva čas môjho odchodu. Dobrý boj som bojoval, beh som dokončil, vieru som zachoval. Už mám pripravený veniec spravodlivosti, ktorý mi v onen deň dá Pán, spravodlivý sudca; a nielen mne, ale aj všetkým, čo milujú jeho príchod.

2 Tim 4,6-8

Pri tejto životnej retrospektíve apoštol Pavol zhrňuje svoj život troma nezabudnuteľnými vetami. Jeho apoštolská cesta bola charakterizovaná bojom, behom a vierou. Týmito obrazmi Pavol vystihuje podstatu svojho života. Metafora boja alebo zápasu poukazuje na rôzne ťažkosti Pavlovho života. Ako všetci ostatní ľudia na tejto zemi, apoštoli neboli nadľudia a tak neboli vyňatí z námah a bojov. A výnimkou v tomto nie som ani ja. Často je to boj s vonkajšími nepríjemnosťami a okolnosťami, no možno ešte častejšie je to môj vnútorný boj, zápas samého so sebou, s vlastnou neschopnosťou a s vlastnou slabosťou. Tento boj musí byť dobojovaný, lebo môj odchod sa približuje, hoci ešte tu nie je. Zároveň všetci musíme vyznať, že tento boj by bol vopred prehratý, ak by sme sa nechali odlúčiť od Toho, ktorý nás posilňuje (porov. Flp 4,13). On je tým, ktorý sa mi ponúka v mojom zápase a mne odovzdáva víťazstvo.

Druhá metafora je z oblasti atletiky a poukazuje na Pavlovo dobehnutie do cieľa. Život je tak vnímaný ako beh, a to beh na dlhé trate. Skôr maratón ako šprint. Pavol nehovorí o víťazstve, o prvenstve, ale o dobehnutí do cieľa. Hoci s bojmi, mnohými ranami a potácaniami, ale predsa apoštol prebehol cez cieľovú pásku. Celý život zabúdal na to, čo bolo za ním a uháňal za tým, čo bolo pred ním, s jasným smerovaním k cieľu (porov. Flp 3,13-14). Vedel, že nie je dôležité vyhrať a nestačí sa iba zúčastniť. Je potrebné prejsť traťou a dostať sa do cieľa. A to tak pre neho, pre Ondreja, ako aj pre mňa. Krajšie ako vyjadrením o zachovaní viery až do konca apoštol svoju spomienku na život zavŕšiť nemohol. Pre Pavla rovnako ako pre Ondreja bol život dobrodružstvom, výzvou a poslaním viery v Krista. Táto viera bola spoločníčkou pre apoštola počas spomenutého boja a preteku. Práve táto viera ho uschopnila dobojovať a dobehnúť do cieľa. Jeho život sa niesol v znamení presvedčenia, že vie komu uveril (porov. 2 Tim 1,12). Iní doslova mohli jeho vieru sledovať, lebo sa